

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 554 КЛ

Дата 03.10.2025г.

Обратване в.г. №12/2025г.
 Определен съдиш-докладчик:
 съдия г. Павлова
 26.10.2025г.

До

Конституционния съд на Република България

До

г-жа Павлина Панова, Председател на
 Конституционния съд на Република България

ИСКАНЕ

от народни представители от 51-то Народно
 събрание

Красимира Петкова Нинова-Катинчарова, Радостин Петев Василев, Христо Цветанов Расташки, Александър Велиславов Тодоров, Венцислав Иванов Петков, Виолета Колева Комитова, Иван Данаилов Иванов, Красимир Димчев Дончев, Николай Стефанов Радулов, Пламен Ангелов Петков, Красимир Цветков Манов, Кирил Атанасов Веселински, Петър Николаев Петров, Цончо Томов Ганев, Ангел Ниоклаев Славчев, Емил Янков Янков, Славчо Ангелов Крумов, Ивайло Василев Папов, Виолета Радева Кърпачева, Димитър Валентинов Гюрев, Кръстьо Стоянов Врачев, Даниел Петров Петров, Веселин Миленов Вешев, Климент Пламенов Шопов, Георги Хрисимиров Иванов, Георги Хрисимиров Иванов, Александър Господинов Койчев, Борис Димитров Аладжов, Златан Стоянов Златанов, Ивелин Първанов Първанов, Даниел Станиславов Проданов, Димо Георгиев Дренчев, Никола Ангелов Димитров, Константина Венциславова Петрова, Георги Николаев Георгиев, Димчо Димитров Димчев, Ангел Василев Янчев, Ангел Жеков Георгиев, Стоян Николов Таслаков, Юордан Христов Тодоров, Коста Георгиев Стоянов, Юлиана Младенова Матеева, Лариса Борисова Савова, Стилиана Иванова Бобчева, Павлин Стефанов Петров, Костадин Илиев Хаджийски, Ивайло Костадинов Лазаров, Мария Димова Илиева, Ивелин Людмилов Михайлов, Любиша Блажевски

Правно основание:

чл. 150, ал. 1 във вр. с чл. 149, ал. 1, т. 1 и т.2 от Конституцията на Република България и чл. 22, ал. 3 от Закона за Конституционния съд.

Предмет: Задължително тълкуване на разпоредбите на чл. 1, ал. 2, чл. 67, ал. 1 и чл. 84, т. 8 от Конституцията във връзка с въпроса дали решения на Народното събрание, приети с решаващото участие на гласове на народни представители, чийто избор впоследствие е признат за незаконен от Конституционния съд, са валидни и пораждат правни последици.

Искане за обявяване на противоконституционност и невалидност на решенията на 51-то Народно събрание от 16.01.2025 г. (гласувания № 6, №7 и №8) за избор на министър-председател, структура и състав на Министерски съвет.

Въпроси за тълкуване:

1. Считат ли се за валидни решенията на Народното събрание, приети с гласове на народни представители, чийто избор е признат за незаконен от Конституционния съд?
2. Могат ли такива решения да породят правни последици, ако без тези гласове не е налице изискуемото по Конституцията мнозинство за избор на министър-председател, структура и състав на Министерски съвет?
3. Следва ли решенията за избор на министър-председател, структура и състав на Министерски съвет от 16.01.2025 г. да бъдат обявени за невалидни?

Съображения по допустимост: Народните представители разполагат с правомощието да сезират Конституционния съд съгласно чл. 150, ал. 1 от Конституцията.

Налице е правен интерес:

- На 16.01.2025 г. 51-то Народно събрание извършва избор на министър-председател, структура и състав на Министерски съвет с **125 гласа „за“ срещу 114 „против“** (без въздържали се);
- С Решение № 1/13.03.2025 г. по к.д. № 33/2024 Конституционният съд обявява избора на **16 народни представители за незаконен, включително 8, които са участвали с глас „за“ в посочените гласувания**, в тази връзка направените гласувания са с направени с 117 гласа при наличния кворум от 239 народни представители за провеждането на валидно гласуване са изисква 119 народни представители;

Фактическа обстановка : В резултат на извършеното гласуване, от общо 239 гласували народни представители, получените гласове „ЗА“ предложенията от 6-8 са били 125, а получените „ПРОТИВ“ гласове са били 114, като гласове „ВЪЗДЪРЖАЛ СЕ“ не са получени. По такъв начин с посоченото мнозинство в 51-то НС, формирано изцяло от гласовете на народните представители от: коалицията „ГЕРБ-СДС“; ПП „ДПС-ДПС“, ПП „ИТН“ и коалицията „БСП-ОЛ“, е утвърдило, както министър-председателя Росен Желязков, така и предложените от него структура и поименен състав на Министерския съвет.

Висящото към момента на проведените на 16.01.2025 г. избори на Министерски съвет на Република България конституционно дело № 33/2024 г. приключи на 13.03.2025 г. с Решение № 1, с което Конституционният съд обяви за незаконен избора на 16 народни представители в 51-то НС, определени за избрани с Решение № НС-3998/ 31.10.2024 г. на ЦИК.

Между незаконно избраните народни представители в 51-то НС, 9 са излъчените от листите на коалицията „ГЕРБ-СДС“; ПП „ДПС-ДПС“, ПП „ИТН“ и коалицията „БСП-ОЛ“, които народни представители са дали гласовете си за избор на структура, състав и ръководство на Министерски съвет. От тези 9 народни представители, 8 са дали положителен вот при проведените гласувания от № 6 до № 8, като народният представител (тогава) Теменужка Петкова, след като е дала гласа си по гласуванията с № 6 и № 7, не е участвала в гласуването по № 8.

Въпреки това, предвид отбелязаните в системата подадени 125 броя гласове „ЗА“ предложените министър-председател, структура и поименен състав на МС, след обявяването на Решение № 1 от 13.03.2025 г. по к.д. № 33/2024 г. на КС, част от тези гласове и по-точно 8 на брой са подадени от обявените от КС за **незаконно избрани народни представители**, както следва:

- Аександър Руменов Ненков от ПГ „ГЕРБ-СДС“;
- Александър Стайков Марков от ПГ „ИТН“;
- Андрей Христов Вълчев от ПГ „БСП-ОЛ“;
- Емил Димитров Трифонов от ПГ „ИТН“;
- Ешерф Кязим Ешерф от ПГ „ДПС-ДПС“;
- Иван Стойнов Кючуков от ПГ „ИТН“;
- Павлин Йовков Йотов от ПГ „ГЕРБ-СДС“;
- Теменужка Петрова Петкова от ПГ „ГЕРБ-СДС“.

При това фактическо положение и след като общо отбелязаните в системата за гласуване гласуващи народни представители за въпросните 3 предложения от № 6 до № 8 на 16.01.2025 г. са били 239, то след установяването на незаконосъобразността на избора на така изброените народни представители, извършените от тях действия, включително и въпросните гласувания, **СА НЕВАЛИДНИ**, като извършени от правно нелегитимни и неовластени от народния вот лица, поради което не следва да бъдат зачитани за годни да породят правни последици по конституционния избор на министър председател, структура и състав на Министерски съвет на Република България. По този начин се оказва, че нито на 16.01.2025 г., нито след това е налице годно избрано правителство – министър-председател, структура и състав на МС, тъй като „ЗА“ предложенията от № 6 до № 8 на 16.01.2025 г. са дали гласовете си едва 117 народни представители от общо гласувалите 239, при което останалият брой от „ПРОТИВ“ предложенията се явява надделяващото число 122 гласове на народни представители от ПГ „ПП-ДБ“, ПГ „Възраждане“, ПГ „ДПС-НН“, ПГ „МЕЧ“ и от новоизбраните с Решение № 4158-НС от 13.03.2025 г. на ЦИК 10 народни представители от ПП „Величие“.

В тази връзка следва да се разгледа доктриналният и практико-приложен проблем за действието на решенията на Конституционния съд във времето и за валидността на решенията на Народното събрание, приети с участието на лица, чийто избор впоследствие е признат за незаконен.

Твърдението, че гласовете на незаконно избрани народни представители са невалидни, не представлява доктринално предположение, а произтича от конституционната логика за компетентност и от установената практика на Конституционния съд. Докато за законите и другите нормативни актове се прилага принципът на действие *ex nunc*, поради необходимостта да се гарантира стабилност и правна сигурност, за ненормативните актове съдът прие, че ако бъдат обявени за противоконституционни, те са невалидни още от момента на приемането им (*ex tunc*). Такива актове, сред които е изборът на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет, са еднократни по своя характер и не могат да бъдат „поправени“ *ex nunc*.

Валидността на решението за избор на Министерски съвет зависи не от оборимата презумпция за законосъобразност, а от наличието на конституционно изискуемото абсолютно мнозинство в момента на гласуването. Ако това мнозинство е било постигнато с решаващото участие на лица, чийто избор впоследствие е признат за незаконен, обективно такова мнозинство никога не е съществувало. Следователно не е налице валидно формирана воля на Народното събрание като орган.

Тук не става дума за ретроактивно обезсилване на всички актове, приети с участието на тези лица. За законите и обикновените решения на парламента стабилността се гарантира чрез действието *ex nunc* на решенията на Конституционния съд. Но при актове, за които Конституцията предвижда специално мнозинство, въпросът не е за стабилност, а за валидност: когато конституционно закрепеното мнозинство липсва, актът е противоконституционен и невалиден, като не поражда правни последици от самото начало. Глас, даден от лице без валиден мандат, не може да се счита за част от волята на парламента и не може да легитимира решение, което Основният закон поставя под условие за абсолютно мнозинство.

По този начин се постига съвместимост между принципа на стабилност и върховенството на Конституцията: стабилността се запазва за актове, при които изискването за квалифицирано мнозинство не е релевантно, но върховенството на Конституцията изисква да се приеме, че решения, приети без изискуемото мнозинство от законно избрани народни представители, са изначално невалидни. Именно затова Конституционният съд следва да даде тълкуване и да потвърди, че в такива случаи актовете на Народното събрание са противоконституционни и противоконституционни и невалидни, като не породят правни последици от момента на тяхното приемане.

Поради това Конституционният съд е длъжен да се произнесе с тълкуване: да потвърди, че докато статутът на народните представители се стабилизира до

момента на решението за тяхната незаконност, ненормативните актове, приети с тяхно решаващо участие и при липса на изискуемо конституционно мнозинство, са невалидни от момента на тяхното приемане. Само така може да се осигури съвместимост между принципа на стабилност и върховенството на Конституцията и да се запази легитимността на институциите.

Становище по нормите: Чл. 1, ал. 2 КРБ: държавната власт произтича от народа и се упражнява само от негови органи; Чл. 67, ал. 1 КРБ: народните представители упражняват правомощията си въз основа на валиден избор; Глас, даден от незаконно избран народен представител, е правно противоконституционен и невалиден, като не поражда правни последици; Решенията от 16.01.2025 г. за избор на Министерски съвет не отговарят на изискуемото мнозинство и са опорочени

Искане за обявяване на противоконституционност и невалидност

В настоящия случай поставяме пред Конституционния съд въпроса за правната природа и последиците на решения на Народното събрание, приети с участието на лица, признати впоследствие за незаконно избрани народни представители. С Решение № 3 от 28 април 2020 г. по к.д. № 5/2019 г. Конституционният съд вече е приел, че ненормативните актове – решения на Народното събрание и укази на президента – когато са противоконституционни, са невалидни от самото им приемане. Тази практика разграничи нормативните от ненормативните актове и въведе принцип, че противоконституционният ненормативен акт е лишен от действие от момента на неговото създаване.

В светлината на това тълкуване решенията на Народното събрание от 16 януари 2025 г. за избор на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет, приети с решаващо участие на гласове на незаконно избрани народни представители, следва да бъдат квалифицирани не само като невалидни, но и като противоконституционни. Те са противоконституционни, защото нарушават основополагащите принципи на чл. 1, ал. 2 и чл. 67, ал. 1 от Конституцията – държавната власт произтича от народа и се упражнява чрез законно избрани представители, а представителният мандат възниква единствено въз основа на законен избор. Участието на лица без легитимен мандат, т.е. обявени за незаконни, в процеса на формиране на волята на Народното събрание е несъвместимо с Конституцията и прави самите решения несъвместими с основния закон.

Невалидността на тези решения е необходимата последица от тяхната противоконституционност. Както Конституционният съд вече прие през 2020 г., ненормативен акт, който е противоконституционен, не може да произведе правни последици и е невалиден от момента на своето приемане. Прилагането на този принцип към настоящия случай означава, че решенията от 16 януари 2025 г. никога не са имали правна сила, тъй като мнозинството, с което са приети, е постигнато чрез участие на лица, които не са носители на мандат, признат от народа и потвърден от Конституцията.

Решение № 3 от 28 април 2020 г. по к.д. № 5/2019 г. на Конституционния съд има фундаментално значение за начина, по който следва да се оценяват правните последици от актове, постановени при участие на нелегитимни органи или лица без надлежно придобит мандат. В това решение съдът извърши ново тълкуване на чл. 151, ал. 2, изречение трето от Конституцията, като прие, че когато става дума за ненормативни актове – включително решения на Народното събрание – противоконституционността действа от момента на тяхното приемане, а не само занапред. С този извод Конституционният съд направи разграничение между нормативни и ненормативни актове, като за първите запази традиционното действие *ex nunc*, а за вторите въведе действие *ex tunc*. Това тълкуване изведе нов принцип: ненормативен акт, противоречащ на Конституцията, е противоконституционен и невалиден, като не поражда правни последици още от момента на неговото създаване, тъй като поражда правни последици само чрез еднократно действие, а занапред не съществува механизъм, чрез който да се поправи вече настъпилата противоконституционност.

В светлината на настоящото искане този подход има пряко значение. Ако Конституционният съд вече е приел, че решения на Народното събрание, обявени за противоконституционни, са невалидни от самото им приемане, то още повече това следва да важи за решения, в чието приемане са участвали лица, признати за незаконно избрани народни представители. Участието на такива лица не просто опорочава резултата, а лишава самото решение от легитимност, тъй като то не е взето от орган, съставен в съответствие с Конституцията. Прилагането на логиката на Решение № 3/2020 към нашия случай води до извода, че подобни решения са противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици от момента на тяхното гласуване, тъй като липсва конституционно оправомощен субект, който да ги приеме.

Тълкуването на Конституционния съд от 2020 г. по същество установява критерий за разграничаване между валидни и противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици актове на парламента и президента, като въвежда идеята, че акт, който е противоконституционен поради дефект в самото му формиране, не може да се ползва от стабилитет занапред, а е лишен от правно действие изначално. В този смисъл логиката на делото подкрепя искането за обявяване на противоконституционност и невалидност, като липса на правни последици на решения на Народното събрание, приети с решаващото участие на незаконно избрани народни представители, защото те не са просто опорочени или отменяеми, а изначално лишени от правна сила.

По този начин установяването на противоконституционността на решенията е предпоставката, а тяхната невалидност – правната последица. Искането за тълкуване и произнасяне в този смисъл не е изолирано, а стъпва върху вече съществуваща практика на Конституционния съд и гарантира върховенството на Конституцията като върховен закон.

Конституцията не съдържа изрична уредба за ретроактивното действие на решенията на Конституционния съд при обявяване на избор за незаконен. Именно

затова в Решение № 3 от 28.04.2020 г. по к.д. № 5/2019 г. съдът вече е изяснил действието във времето на актове, които са противоконституционни. Прието е, че когато става дума за ненормативни актове, последиците настъпват *ex tunc* – от момента на тяхното приемане, а не само занапред. Това тълкуване не е ново правило, а автентично извеждане на конституционния принцип за върховенството на Основния закон. **Приложението му към разглеждания случай е неизбежно, тъй като решенията за избор на министър-председател и Министерски съвет са именно еднократни ненормативни актове.**

Твърдението, че гласовете на незаконно избрани народни представители са невалидни, следва не от доктринално предположение, а от конституционната логика за компетентност. Народен представител, чийто избор е признат за незаконен, не е придобил мандат, следователно не е овластен да упражнява властта на народа. Действие, извършено от лице без правомощие, е юридически нищожно, тъй като не представлява воля на Народното събрание като орган. Това не е въпрос на тълкувателна хипотеза, а на правна сигурност – волята на органа може да се формира единствено от законно избраните му членове. чрез съвкупност от три равнища: конституционен текст, доктринална постановка и логиката на правната сигурност:

Първо, Конституцията ясно свързва правомощието на народния представител с валидността на неговия избор. Чл. 67, ал. 1 КРБ постановява, че народните представители „изпълняват функциите си въз основа на Конституцията и законите“, а чл. 1, ал. 2 КРБ изисква държавната власт да произтича от народа и да се упражнява чрез негови органи. Ако изборът е признат за незаконен, това означава, че никога не е възникнал валиден мандат, а следователно лицето не е орган по смисъла на Конституцията.

Второ, доктрината за компетентността, включително изследването на Даниел Вълчев, акцентира, че валидността на един акт зависи от това дали органът, който го е приел, е конституционно оправомощен. Ако „органът“ е съставен от лица, които не са получили легитимен мандат, тогава липсва самата компетентност. Акт, издаден от некомпетентен орган, в теорията на административното и конституционното право е класически пример за противоконституционност и невалидност, като липса на правни последици.

Трето, логиката на правната сигурност изисква да се направи разлика между стабилността на институциите и валидността на конкретния акт. Стабилността се осигурява чрез действието *ex tunc* на решението за незаконност на избора – за да не се срива цялата парламентарна дейност. Но когато става дума за еднократен ненормативен акт, при който Конституцията изисква строго мнозинство, не може да се приеме, че воля на Народното събрание е формирана от лица без мандат. В такъв случай липсва самата „воля на органа“, а нейната симулация чрез участие на нелегитимни лица е юридически равнозначна на невалидност.

С други думи, твърдението, че гласовете на незаконно избрани народни представители са противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни

последници, не е просто теоретична догадка, а пряко следствие от конституционния принцип за компетентност на органа. Компетентността е условие за валидност; щом тя не е налице, правният резултат не може да се стабилизира. В този смисъл, както в административното право противоконституционност и невалидност, като липса на правни последици настъпва при липса на органна компетентност, така и в конституционното право глас, даден от лице без валиден мандат, не може да се зачете като част от волята на Народното събрание.

Решенията за избор на министър-председател и Министерски съвет не са нормативни актове с продължаващо действие, а еднократни актове с незабавен ефект. Те или пораждат правни последици в момента на гласуването, или не пораждат такива изобщо. Ако Конституционният съд приеме, че последиците настъпват само занапред, това би означавало, че противоконституционни актове могат да останат в правния мир без санкция, което обезсмисля конституционния контрол. За да бъде ефективен този контрол, решенията, приети с решаващо участие на нелегитимни депутати, трябва да се считат за противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици от самото начало.

Стабилността на институциите не може да се поставя над върховенството на Конституцията. Истинската институционална криза настъпва тогава, когато правителство бъде излъчено в нарушение на основния закон и без нужното конституционно мнозинство. Отстраняването на противоконституционни решения не руши стабилността, а възстановява легитимността на държавната власт и укрепва доверието в демократичния ред. Противното би означавало стабилност, основана върху нарушение на Конституцията, което е несъвместимо с правовата държава.

Следва ясно да се разграничат два различни правни въпроса – статутът на народния представител и валидността на акта на Народното събрание. Решението на Конституционния съд, с което изборът на депутат е признат за незаконен, има действие занапред по отношение на мандата на лицето и гарантира стабилността на институциите. Това означава, че до постановяването му лицето формално е участвало в работата на парламента. Но когато се преценява валидността на конкретен ненормативен акт, за който Конституцията изисква строго определено мнозинство, въпросът е различен: дали в момента на гласуването е било налице изискуемото мнозинство от законно избрани народни представители. Ако такава мнозинство липсва, актът е невалиден от самото начало. Така се постига съвместимост между принципа на стабилност, приложим към статута, и върховенството на Конституцията, приложимо към акта. Стабилността не може да санира липсата на конституционно условие за валидност, а върховенството на Конституцията изисква да се приеме, че акт, приет без реално мнозинство, не поражда правни последици.

Решенията на Народното събрание от 16 януари 2025 година за избор на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет са приети с решаващо участие на лица, чийто избор впоследствие е признат за незаконен. По

този начин държавната власт е упражнена в противоречие с чл. 1, ал. 2 от Конституцията, тъй като не е реализирана чрез законно избрани представители на народа, а от лица без валидно учреден мандат. Нарушен е и чл. 67, ал. 1 от Конституцията, защото правомощията на народен представител могат да се упражняват единствено въз основа на законен избор, а глас, даден от лице без такъв избор, е правно невалиден и не може да се зачете при формирането на волята на парламента. Освен това е засегнат и чл. 84, т. 8 от Конституцията, тъй като без тези гласове липсва необходимото конституционно мнозинство за избора на Министерски съвет. В светлината на Решение № 3 от 28 април 2020 г. по к.д. № 5/2019 г. на Конституционния съд, с което е прието, че ненормативните актове, признати за противоконституционни, са невалидни от момента на тяхното приемане, следва изводът, че решенията от 16 януари 2025 г. са едновременно противоконституционни и поради това противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици още от деня на тяхното гласуване. На основание чл. 22, ал. 3 от Закона за Конституционния съд и във връзка с чл. 1, ал. 2, чл. 67, ал. 1 и чл. 84, т. 8 от Конституцията, молим Конституционния съд да обяви за противоконституционни и поради това противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици решенията на 51-вото Народно събрание от 16 януари 2025 г. (гласувания № 6–8) за избор на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет.

Молим Конституционният съд да:

1. Даде задължително тълкуване на чл. 1, ал. 2, чл. 67, ал. 1 и чл. 84, т. 8 от Конституцията по поставените въпроси.
2. Обяви за противоконституционни и невалидни, като не пораждат правни последици решенията от 16.01.2025 г. на 51-то Народно събрание за избор на Министерски съвет.

Искане

Въз основа на изложеното и на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 и т. 1 във връзка с чл. 150, ал. 1 от Конституцията на Република България, молим Конституционния съд да постанови тълкувателно решение, с което:

1. Да приеме, че решения на Народното събрание за избор на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет, взети с решаващото участие на лица, чийто избор впоследствие е признат за незаконен, са противоконституционни и невалидни от момента на тяхното приемане, поради липса на конституционно изискуемото мнозинство при извършения фактически избор.
2. Да потвърди, че докато действието занапред на решенията на Конституционния съд относно статута на народните представители гарантира стабилност на институциите и валидност на обикновените актове на парламента, върховенството на Конституцията изисква изключение за актове, при които Основният закон предвижда точно определено

мнозинство, в случаят 50+1 от регистриралите се за гласуване народни представители.

3. Да постанови, че в подобни хипотези решенията на Народното събрание не пораждаат правни последици, тъй като липсва валидно формирана воля на органа, и следователно са невалидни *ab initio*.

На основание чл. 22, ал. 3 от Закона за Конституционния съд и във връзка с чл. 1, ал. 2, чл. 67, ал. 1 и чл. 84, т. 8 от Конституцията, молим Конституционния съд да обяви за противоконституционни и поради това невалидни решенията на 51-вото Народно събрание от 16 януари 2025 г. (гласувания № 6–8) за избор на министър-председател, структура и състав на Министерския съвет.

Основният мотив за сезирането на Конституционния съд е свързан с необходимостта да се утвърди разликата между стабилността на статута на народния представител и валидността на конкретния акт на Народното събрание. Стабилността на мандата е гарантирана чрез действието занаяпред на решенията на съда и по този начин институционалната дейност не се поставя под съмнение. Но когато става дума за ненормативен акт, за който Конституцията изисква специално квалифицирано мнозинство, валидността му е пряко обусловена от това дали мнозинството е било постигнато от законно избрани лица. Ако условието не е изпълнено, решението не може да породи правни последици още от момента на гласуването. Това не е въпрос на ретроактивност, а на конституционна логика – липсва необходимата предпоставка за валидност.

По този начин правната сигурност остава ненакърнена. Обикновените закони и решения на Народното събрание, за които се изисква обикновено мнозинство, запазват стабилността си и продължават да се ползват от презумпцията за законосъобразност. Но при актове, които Основният закон поставя под условие за абсолютно или квалифицирано мнозинство, върховенството на Конституцията изисква по-висок стандарт на защита. Липсата на реално мнозинство, съставено само от легитимно избрани народни представители, води до отсъствие на валидна воля на парламента като орган.

Конституционният съд вече е признал в своята практика, че ненормативните актове, които са противоконституционни, са невалидни от момента на приемането им. Настоящото искане се вписва именно в тази установена доктрина и я доразвива в конкретна ситуация, при която решаващото участие на незаконно избрани депутати е довело до формално, но не и до действително постигане на конституционно закрепеното мнозинство.

Така мотивът за произнасяне е ясен и категоричен – да се потвърди, че върховенството на Конституцията стои над формалната стабилност и че институциите черпят легитимността си единствено от волята на народа, изразена чрез законно избрани негови представители. Само такова тълкуване ще осигури съвместимост между принципа на

Дата:

(списък с имена и подписи)

14

Василий Миленич Воевод
Климент Миленич Уланов

Георги Христофоров Уланов
Александр Голубинич Кайиб
Евгений Дмитриев Алагушев

Иван Георгиев Иванов

Иван Петров Петров

Даниел Станиславов Троянски

Димитрий Георгиев Димитров

Николай Ангелов Димитров

Василий Васильевич Петров

Георги Николаев Георгиев

Димитрий Димитров Димитров

Иван Васильевич Иван

Ангел Николов Георгиев

Стоян Николов Таслаков

Игорь Христов Тодоров

Коста Георгиев Стороженко

Юлия Николаевна Матеева

Мария Георгиевна Савова

Стефана Иванови Водарови

Павел Стефанов Радич

Костянтин Цивилев Харитонов

Иван Костянтинов ПАЗАРОВ

Мария Яковлева -
Меня поздравил Михаил -
Игорь Блановский